

Onderzoek naar het zoeken

Nico Krols

In zijn onderzoek naar lichaam en identiteit hoorde volgens acteur en danser Karel Tuyschaever ook een film. Dus schreef, regisseerde en monteerde hij die zelf bij elkaar. *Bare Romance* is een hoogst persoonlijk werk dat in een breder project past en toch op zich staat. Het zet zich dwars op het klassieke filmmaken om zijn doel te dienen: een gedachtegang schilderen over lichaam en identiteit.

Karel Tuyschaever houdt zich doorgaans onledig met theater en dans. Op het snijpunt van die twee ontpopte zich een ontdekkingsreis die *Bare Romance* heet. De film speelt zich af in een kille schemerzone. Ze doet aan David Lynch's onheilspellende droomscènes denken en nu en dan priemt Rembrandt's clair-obscur door de gordijnen. Even subtiel speelt Tuyschaever met geluid en elektronische muziek die bevreemdend werkt op beelden van natuur.

Vervreemd van hun natuur zijn de lichamen in *Bare Romance* die zich in hun mentale schemerzone voortbewegen. De personages van Victor Dumont en Giada Castioni blijven onbekenden, voor elkaar en voor het publiek. De taferelen die zich ontwikkelen tussen hen in een afgelegen boshuis waar ze afgesproken hebben om het met elkaar te doen zijn koud en donker. Ze zijn op zoek, maar het is niet zeker of het naar warmte is of liefde. Kan je een lichamelijk experiment voeren zonder gevoelsmatige gevolgen?

Tuyschaever hanteert de camera als een afstandelijk aftastende blik. Met offscreen geluid en figuren die het tableau vivant per ongeluk lijken in te stappen in plaats van gevolgd te worden houdt hij de nietige mensen vaak in de extreme marge van het beeldkader. Ze dolen in een omgeving die niet de hunne is. In het aloude spel van aantrekken en afstoten zijn ze zakjes chemicaliën die over de elektrische impulsen die op hen inwerken geen vat hebben. Ze beheersen zich krampachtig, maar het zijn diepe gronden in die stille waters. Enkele keren maar komt de blik van de figuren overeen met het camerastandpunt, meestal samenvallend op een rug of nek, de onbekendheid voor elkaar benadrukkend. Je blijft raden naar het mentale tikken van deze fysieke wezens. Elk beeld maakt nieuwsgierig naar het volgende. Zo wordt *Bare Romance* sequens na sequens een intrigerende dans, een stille wrijving van twee lichamen, een voorzichtige benadering van geremde figuren die vertrokken van een avontuur in hun hoofd dat in een onhandige uitvoering blijft haperen.

Bare Romance confronteert twee figuren in stilte, hun ontmoeting beginnend met een bestiale, bijtende groet. Precies de stilte maakt hun ontmoeting hard. Ze leven samen apart. Ze weren gevoeligheid om niet gekwetst te raken en net dat maakt hen onrustig.

De hoop laat *Bare Romance* in de lucht hangen. En toch plant het een kiem van troost. Je wandelt er opgelucht van weg, net zoals het een opluchting is wanneer de jongeman het boshuisje verlaat en de open lucht in stapt. Dat is niet het eindbeeld. Kruipt hij weer in bed bij haar? Het eindbeeld zet een nieuwe beweging in gang.

>> www.bareromance.be